



Веселин Ханчев

Приказка

Под дъжда, който чука невидим в листата,
двама крачим без път и сами.
Няма вик на дървар, ни пътека позната.
Само тъмният вятър шуми.

Вземам тихо ръката ти, хладна и бяла
като гълъб, спасен от дъжда.
Отстрани на косата ти свети изгряла
една малка дъждовна звезда.

Стой така, стой така. Нека тя да ни свети.
Нека тя да ни води в леса.
Може би ще намерим вълшебното цвете,
дето прави добри чудеса.

Ще му кажем тогава: „Недей ни разделя.
Равнодушни недей ни прави.
Ако искаш, вземи ни и хляб, и постеля,
топлинка само в нас остави!“...

Но в косата ти вече звездата не свети.
Мълчаливи вървим из леса.
Ах, къде да намерим вълшебното цвете,
дето прави добри чудеса?

КРАЙ

© Веселин Ханчев

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4340>]